

 [instagram.com/publikpraktikum](https://www.instagram.com/publikpraktikum)

 facebook.com/publikpraktikum

www.publikpraktikum.rs

Naslov originala:
Alexandra Bracken
IN THE AFTER LIGHT

Copyright © 2014 by Alexandra Bracken
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2018

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Ivan Vlajić

LEKTURA I KOREKTURA:
Milica Rakić

DIZAJN KORICE:
Siniša Subotić

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

ALEKSANDRA BRAKEN

OBRISI SVETLOSTI

U mladosti, naša srca dotakla je vatra.

– Oliver Vendel Holms mlađi

Prolog

CRNA JE BOJA KOJA TO UOPŠTE NIJE.

Crna je boja mirne, prazne dečje sobe. Najtežeg noćnog sata – onog koji te zarobi u krevetu i guši još jednom noćnom morom. Ona je uniforma razvučena preko širokih ramena besnog mladog čoveka. Crna kao blato, kao oko bez kapka koje posmatra svaki tvoj pokret, kao šum vibracija ograde toliko visoke da para nebo.

Crna je put. Zaboravljeno noćno nebo, tu i tamo ispresecano izbledelim zvezdama.

Ona je cev novog pištolja, uperenog pravo u tvoje srce.

Boja Buckove kose, Lijamovih masnica, Zuinih očiju.

Crna je obećanje sutrašnjeg dana, iz kog je neko iscedio sve laži i mržnju.

Izdaja.

Vidim je u polomljenom kompasu, osećam je u sve jačem stisku parališuće žalosti.

Bežim, ali se krije u mojoj senci. Juri me, proždire, zagađuje. Ona je dugme koje nikada nije trebalo da bude pritisnuto, vrata koja nije trebalo da otvorim, skorela krv

koja se nikada neće isprati. Ona predstavlja ugljenisane ostatke kuća. Automobil koji čeka skriven u šumi. Ona je dim.

Ona je vatra.

Varnica.

Crna je boja sećanja.

Ona je naša boja.

Jedina koju će koristiti da ispričaju našu priču.

1

SENKE SU POSTAJALE SVE DUŽE ŠTO SAM SE VIŠE UDA-
ljavala od centra grada. Zaputila sam se na zapad, prema
suncu koje je tonulo i bojilo ostatak dana vatrom. Mrzela
sam to kod zime – noć kao da je sve više i više grabila u
popodneva. Smogom uprljano nebo Los Anđelesa bilo je
ofarbano zamasima tamnoljubičaste i pepeljaste.

U normalnim okolnostima cenila bih dodatni zaklon
dok sam se kretala jednostavnom mrežom ulica nazad ka
našoj trenutnoj bazi. Ali pored svih ruševina ostalih nakon
napada, vojnih stanica i logora, kao i hrpe sada beskori-
snih, napuštenih automobila sprženih elektromagnetnim
pulsom, lice grada se toliko dramatično izmenilo da je bilo
dovoljno šetati pola kilometra kroz napola porušeni grad
da bi se izgubio. Bez uobičajenog sjaja gradskog osvetlje-
nja je svako od nas ko izviđa noću morao da se osloni na
udaljena svetla vojnih konvoja.

Bacila sam pogled naokolo, dodirnula dlanom džep
jakne da se uverim da su baterijska lampa i pištolj i da-
lje unutra; doskora vlasništvo redova Morales, koje sam

planirala da koristim samo u slučaju da je to apsolutno neophodno. Nisam planirala da dozvolim bilo kome da me uhvati, da me primeti kako trčim kroz mrak. Morala sam da se vratim nazad u bazu.

Pre nekih sat vremena, redov Morales bila je dovoljno veliki baksuz da se susretne sa mnom dok se vraćala sama iz patrole auto-putem. Bila sam tamo pre izlaska sunca, skrivena iza prevrnutog automobila, i posmatrala kako izdignuti put treperi poput električne struje pod stalnim naletima veštačkog svetla. Iz sata u sat, brojala sam sićušne uniformisane figure koje su se kretale u blizini, provlačeći se između kamiona i *hamvija* parkiranih branik uz branik kao još jedne barijere. Mišići su mi se grčili, ali sam se uspešno borila sa potrebom da odem i čekam negde drugde.

I te kako se isplatilo. Jedan vojnik bio je dovoljan da me naoruža ne samo alatkama potrebnim da se bezbedno vratim u bazu, već i saznanjem kako bismo konačno – konačno – mogli da se izgubimo iz ovog prokletog grada.

Gledala sam levo-desno pre nego što sam se popela na hrpu izlomljene cigle koja je nekada predstavljala zid ekspoziture neke banke, pa zaštitila od bola kada sam spoljnim delom šake očešala o nešto oštro. Šutnula sam predmet – metalno C koje je ispalo iz loga banke – u napadu besa i istog trenutka zažalila zbog toga. Tandrganje i struganje metala o ciglu odbijalo se o obližnje zgrade, gotovo sakrivši tihe glasove i trome korake.

Bacila sam se u ono što je ostalo od unutrašnjosti zgrade, pa čučnula iza najbližeg uspravnog zida.

„Sve čisto!”

„Čisto...”

Izvila sam se kako bih posmatrala napredak vojnika koji su se kretali drugom stranom ulice. Izbrojala sam šlemove – njih dvanaest – pre nego što su se razdvojili da provere različite polupane izloge poslovnih zgrada i prodavnica. *Zaklon?* Pogledala sam oko sebe i opazila

prevrnuti, nagoreli nameštaj, pa krenula ka jednom od tamnih drvenih stolova i skliznula iza njega. Škripa šuta napolju na ivičnjaku nadglasavala je zvuk mog isprekidanog disanja.

Ostala sam prikovana u mestu, nosa punog mirisa dima, pepela i benzina, dok glasovi nisu nestali u daljini. Napetost mi je stiskala želudac dok sam se polako izvlačila i puzala po podu ka izlazu. Mogla sam i dalje da vidim parolu kako se provlači kroz ruševine dalje niz ulicu, ali nisam mogla da čekam ni minut više.

Kada sam zaronila u sećanja žene-vojnika i zgrabila informacije koje su mi bile potrebne, osetila sam kako mi ogroman kamen pada sa srca. Pokazala mi je rupe u odbrani auto-puta kao da mi je u ruke dala mapu i obeležila ih debelim, crnim pokretima markera. Nakon toga ostalo je samo sebe da obrišem iz njenog sećanja.

Znala sam da će agenti nekadašnjeg Dečjeg saveza popizdeti što je ovo stvarno upalilo. Ništa što su sami pokušali nije uspevalo, a u međuvremenu se i plen koji su donosili iz potraga za hranom značajno umanjio. Kol je neprestano insistirao na tome da mi dozvole da probam, ali ostali agenti složili su se samo pod uslovom da idem sama – kako bi se izbegli dodatni „rizici” od hapšenja. Već smo izgubili dva agenta koji su bili nepažljivi dok su šetali gradom.

Ja nisam bila nepažljiva, ali *jesam* postajala očajna. Bilo je krajnje vreme da povučemo potez da nas vojska ne bi gladu isterala iz skrovišta.

Američka vojska i Nacionalna garda napravile su barijeru koja se prostirala oko centra Los Anđelesa koristeći komplikovani sistem auto-puteva. Betonska čudovišta uvijala su se poput zmija i obrazovala uski prsten oko unutrašnjeg dela grada, odsecajući ga od spoljašnjeg sveta. Auto-put 101 pružao se na severu i istoku, I-10 zatvarao južnu stranu, a 110 zapadnu. Možda smo i imali šansu za beg da smo krenuli odmah nakon što smo izašli

na površinu iz ruševina Štaba, ali... postoji ta reč koju je Bucko stalno koristio: *izbezumljenost*. Rekao je da je i to što smo uopšte bili u stanju da se krećemo bilo neverovatno.

Trebalo je. Trebalo je da nateram ostale da krenemo, umesto da se raspadnem po šavovima. Trebalo je – da nisam mislila o njegovom licu zarobljenom tamo dole u mraku. Pritisnula sam nadlanicu na oči u pokušaju da se odbranim od naleta mučnine i bola koji mi je probadao lobanju. Misli na nešto drugo. Bilo šta. Ove glavobolje bile su nepodnošljive; mnogo gore od onih koje su se javljale nakon pokušaja da kontrolišem svoje sposobnosti.

Nisam mogla da se zaustavim. Nekako sam prevazišla onaj isprazni osećaj u nogama i dala se u trk. Osetila sam bol u zadnjem delu grla, posledicu iscrpljenosti, kao i da mi kapci postaju sve teži, ali me je adrenalin terao da se krećem, čak i dok su mi se pojedini delovi tela gasili. Nisam mogla da se setim kada sam poslednji put spavala snom dovoljno čvrstim da pobegnem iz noćne more koja nas je okruživala.

Ulice su bile pune plikova od asfalta koji se ljuštio, posute planinama betona koji je čekao da ga vojska raščisti. Tu i tamo prošla bih pored jarke boje koja je odskakala – crvene cipele na visoku štiklu, tašne ili nečijeg bicikla, predmeta ispuštenih i zaboravljenih. Neki od njih izletali su iz obližnjih prozora ogaravljeni vrelinom eksplozija. Rasipništvo uništenja bilo je odvratno.

Dok sam pretrčavala sledeću raskrsnicu, pogledala sam niz Maslinovu ulicu; usijano polje svetlosti na Trgu Peršing tri ulice dalje privlačilo je poglede. Ono što je nekada bio park bilo je pretvoreno u privremeni logor, podignut na brzinu dok su ruševine grada još tinjale. Siroti ljudi unutar njegovih ograda radili su u obližnjim zgradama kada je predsednik Grej pokrenuo svoj napad na Dečji savez i Federalnu koaliciju, malu grupu nekadašnjih političara ujedinjenih protiv njega. Navodno je uzvratio udarac jer su jedna ili obe grupe učestvovala u poslednjem

pokušaju atentata na njega. Nastavili smo da posmatramo svaki od tih kampova, u potrazi za Kejt i ostalima, i gledali kako se broj ljudi unutra povećava jer je sve više civila dovedeno i držano tu protiv svoje volje.

Ali ne i Kejt. Ako ona i agenti koji su napustili Štab pre napada nisu uspeli da se izvuku iz grada, krili su se toliko dobro da ni mi nismo mogli da ih nađemo – čak ni uz sve procedure za stupanje u kontakt u slučaju opasnosti.

Još jedan manji vojni konvoj – zujanje radio-stanica i režanje guma upozorilo me je dva bloka unapred. Uspela sam nekako da zadržim frustrirani uzdah dok sam se sklanjala iza školjke uništenog džipa. Vojnici su prošli pored mene, podižući čizmama oblak kredaste, sive prašine. Ustala sam, otresla prljavštinu sa sebe i počela da trčim.

Mi – Savez, ili šta god da je od njega ostalo – menjali smo lokaciju svakih nekoliko dana, nikad se ne zadržavajući dugo u jednom skladištu. Kada bismo izlazili napolje u potragu za vodom i hranom, ili išli da osmatramo logore, ako je postojala čak i najmanja naznaka sumnje da nas je neko pratio nazad – selili bismo se. Bio je to pametan potez, ne mogu to da poreknem, ali sam već počinjala da gubim pojam o tome gde se nalazimo u kom trenutku.

Tišina, znatno opipljivija sada kada sam prešla na istočnu stranu grada, mnogo više me je činila nervoznom nego simfonija paljbe automatskih pušaka i prasaka oružja koja je ispunjavala vazduh u blizini Trga Peršing. Prsti su mi se stegli oko baterijske lampe, ali nisam mogla da se nateram da je izvučem iz džepa, čak ni kada sam laktom zagrebala grubu fasadu zida na koji sam naletela. Pogledala sam gore u nebo. Mlad mesec. Naravno.

Osećaj nelagodnosti, isti onaj koji mi je čučao na ramenu i šaputao mi mračne stvari u uho nedeljama, postao je užareni nož u mojim grudima – polako je zaranjao sve dublje, kidajući sve što mu se nađe na putu. Nakašljala sam se, u pokušaju da otrovni vazduh izbacim iz pluća. Na

sledećoj raskrsnici naterala sam se da stanem i čučnem u udubljenju u zidu gde je stajao bankomat van funkcije.

Udahni duboko, naredila sam sebi. *Stvarno duboko*. Pokušala sam da protresem ruke i noge, ali težina u njima nije nestajala. Zatvorila sam oči i osluškivala udaljeni helikopter koji je sekao vazduh i kretao se mahnitom brzinom. Instinkt – uporni, peckajući instinkt – gurao me je da zavijem što ranije udesno na Ulicu Bej, da ne ostajem na Ulici Alameda dok se ne ukrsti sa Sedmom. Ova druga varijanta bila je direktniji put do naše trenutne baze na uglu Ulice Džesi i Avenije Santa Fe; najbrži put da ostalima dam sve podatke, a da zatim napravimo plan i *izgubimo se oдавде*.

Ali ako me je neko posmatrao ili pratio, lakše ću ih se otresti ako budem išla Sedmom ulicom. Stopala su preuzela kontrolu i povelala me na istok ka reci Los Anđeles.

Prešla sam blok i pre nego što sam primetila senke kako se kreću Ulicom Mateo ka Sedmoj. Iznenada sam se zaustavila – ruke su poletele unapred da se uhvatim za poštansko sanduče pre nego što sam se bacila nasred ulice.

Oštro sam izdahнула. *Ovo je bilo blizu*. To se dešava kada brzaš i ne usporiš kako bi se zapravo uverio da je ulica čista. Osetila sam puls koji je galopirao u slepoočnicama i podigla ruke da ih dohvatim. Nešto toplo i lepljivo razmazalo mi se po čelu, ali nisam mogla da se nateram da brinem o tome.

Trudila sam se da držim glavu i telo što niže dok sam se kretala, u pokušaju da vidim u kom pravcu su se trupe kretale ovog puta. Već su bili isuviše blizu naše baze – ako bih se okrenula i krenula nazad, možda bih imala šansu pre njih da stignem do skladišta i upozorim ostale da beže.

Ali oni su prosto... stali.

Na samoj raskrsnici, došetali su do uništene fasade nekakve prodavnice alata, prošli kroz polomljene prozore i ušli u zgradu. Čula sam smeh i glasove, a krv kao da mi se usporila u žilama.

To nisu bili vojnici.

Nastavila sam da se krećem ulicom ka prodavnici, prelazeći rukom preko zida zgrade dok nisam naišla na prozor i čučnula.

„...gde si ovo našao?”

„Kvalitetno sranje, čoveče!”

Još smeha.

„O, bože, nikada ne bih rekao da ću biti toliko prokleta srećan što vidim zemičke...”

Pogledala sam preko simsa. Unutra su bila tri naša agenta – Ferguson, Gejts i Sen. Čučali su povijeni nad malom gomilom hrane pred sobom. Gejts, nekadašnja mornarička foka, otvorio je kesicu čipsa toliko silovito da je umalo pocepao napola.

Imaju hranu. Nisam uspevala da shvatim šta se dešava. *Oni ovde jedu hranu.* Toliko sam utrnula od neverice da sam morala da razbijam jednu po jednu misao.

Oni ne donose hranu nazad za nas ostale. Je l' se ovako nešto dešava svaki put kada neka grupa izađe napolje?

Agenti su toliko insistirali na tome da oni idu u potragu za zalihama; pretpostavljala sam da je to zato što su se plašili da će, ukoliko neko dete bude uhvaćeno, istog trenutka ocinkariti gde se grupa nalazi u tom trenutku. Ali ovo je bio pravi razlog? Da bi mogli prvi da se posluže na šta god da su naišli?

Hladni, ledeni bes pretvorio mi je prste u kandže. Polomljeni nokti usecali su mi se u dlanove; bolno peckanje samo je pojačalo mučninu u želucu.

„O bože, ovo je odlično”, rekla je Sen. Bila je to prava zver od žene, visoka i mišićava, tamne kože. Na licu je uvek imala izraz kao... kao da zna gde su sva tela sahranjena jer se sama postarala da tamo završe. Kada bi se udostojila da se obrati nekom detetu, obično bi režala na njega da umukne.

Strpljivo sam čekala da prođe tišina koja je usledila, dok se bes u meni svakog trenutka sve više rasplamsavao.

„Treba da se vratimo nazad”, rekao je Ferguson, ustajući.

„Sve je u redu. Čak i da nas Stjuart odbije, Rejnolds je tu da se postara da ovaj ne počne ponovo da brblja.”

„Više me brine...”

„Pijavica?” Završio je rečenicu Gejts, uz glasan smeh. „Ona će se poslednja vratiti. Ako se uopšte i vrati nazad.”

Podigle su mi se obrve kada sam to čula. *Pijavica*. Ja. To je bio novi nadimak. Nazivali su me mnogo gorim imenima, jedino što mi je u njihovim rečima delovalo uvredljivo bila je ideja da nisam u stanju da odem do drugog kraja grada i nazad neopažena.

„Ona je daleko vrednija od ostalih”, rekao je Ferguson, „samo je pitanje...”

„Ništa nije pitanje. Ona nam se ne povinuje, a to je čini opasnošću.”

Opasnost. Stavila sam pesnicu na usta kako bih zaustavila nalet žuči u grlu. Znala sam kako bi se Savez pobrinuo za „opasnosti”. Takođe sam znala kako bih se ja pobrinula za svakog agenta koji bi nešto pokušao.

Sen se zavalila i oslonila se rukama na pločice. „Plan ostaje isti u svakom slučaju.”

„Odlično.” Gejts je zgužvao kesicu čipsa koju je upravo ispraznio. „Koliko ovoga uopšte nosimo nazad? Mogao bih da pojedem još jednu zemičku...”

Konzerva grisina i kesa zemički za hot-dogove. To su nosili nazad za sedamnaestoro dece i nekoliko agenata koji su ostali s njima kako bi ih čuvali dok su ostali odlazili napolje da sakupljaju hranu i podatke.

Kada su počeli da ustaju, pribila sam se uza zid zgrade, čekajući da izađu kroz prozor i osmotre okolne ulice. Pesnice su mi i dalje bile čvrsto stisnute kada sam ustala i počela da ih pratim, držeći odstojanje od dobrih pola bloka dok se skladište konačno nije pojavilo na vidiku.

Pre nego što sam prešla tu poslednju ulicu, Sen je podigla upaljač iznad glave i upalila ga na trenutak, dovoljno da agent na krovu primeti plamen. Usledio je tihi zvižduk kao odgovor – signal da pristupe.

Potrčala sam, sustigavši ih pre nego što je žena počela da se penje uz požarne merdevine za ostalima.

„Agentkinjo Sen!” dozvala sam je grubim šapatom.

Okrenula je glavu ka meni, jednom rukom držeći se za merdevine dok je drugom tražila pištolj koji joj je stajao u futrolji za pojasom. Trebalo mi je nekoliko trenutaka da shvatim da sam i sama stezala prste oko pištolja u džepu jakne čitavim putem dok sam ih pratila.

„Šta je?” prasnula je, odmahnuvši Gejtsu i Fergusonu da nastave da se penju.

Nije ti drago što me vidiš, zar ne?

„Moram nešto da vam kažem... U pitanju je...” Nadala sam se da će pomisliti da je podrhtavanje u mom glasu posledica straha, ne besa na granici eksplozije. „Ne verujem Kolu dovoljno da mu ovo kažem.”

To ju je zainteresovalo. Zubi su joj blesnuli u mraku.

„Šta je u pitanju?” pitala je.

Ovog puta sam se ja nasmejala. A kada sam svom silinom uletela u njen um, nije me bilo briga da li ću ga razneti. Išćupala sam iz njega sećanja na vojničke krevete na sprat, na obuke, Štab, agente... Odbacivala sam slike u stranu brže nego što su uspevale da se materijalizuju u mom umu. Osetila sam kako se trza, kako podrhtava od siline mog napada.

Istog trenutka sam znala da sam našla ono što tražim. Zamislila je to tako živopisno, detaljno isplanirala svaki detalj sa zlom efikasnošću koju sam čak i ja potcenila. Sve u vezi s tom idejom imalo je nekakav neprirodni sjaj, poput zagrejanog voska. Automobili su uletali u kadar, a lica koja sam prepoznala, lica koja su pripadala deci koja su se krila gore, bila su dopola sakrivena brnjicama. Maskirne vojne uniforme boje peska. Crne uniforme. Trampa.

Borila sam se za vazduh kada sam izašla iz njenih sećanja; nisam bila u stanju da udahnem dovoljno jako. Jedva da sam bila dovoljno pribrana da iščaišim njeno sećanje i usadim lažnu sliku onoga što se dešavalo u poslednjih

nekoliko minuta. Nisam čekala da se oporavi, već sam se progurala pored nje kako bih došla do merdevina.

Kol – misli su mi letele prebrzo, dok mi je crnilo sužavalo vidno polje. *Moram da kažem Kolu.*

A morala sam da se sklonim od Sen pre nego što pokleknem pred iskušenjem da joj smestim metak u glavu na licu mesta.

Zato što joj nije bilo dovoljno to što nam je uskraćivala hranu, što nam je pretila da će nas ostaviti za sobom ako ne budemo tiši, ako se ne budemo kretali brže ili održavali korak sa ostalima. Želela je da se pobrine za nas jednom za svagda – da naše povoce preda u ruke jedinoj grupi ljudi za koju je mislila da može da nas kontroliše.

Želela je i novac od nagrade za naše privođenje kako bi finansirala svoj sledeći napad.